

urigtigt, at Voldgiftsmændene skulde kunne forlange Sikkerhed for Betalingen og ogsaa urigtigt, at der ikke stod, hvad der skulde ske, hvis den paagældende ikke stillede denne Sikkerhed eller ikke erlagde denne Betaling. Jeg skal dertil sige, at i denne Henseende er Lovforslaget ikke afvigende fra, hvad der gælder i den almindelige Rettergang. De Gebyrer, som betales i almindelige Retssager, ere oprindelig fastsatte som Betaling til Dommerne og til Retten for deres Virksomhed. Man kan godt indrømme, at de Gebyrer, der betales i de enkelte Retssager, ikke efter Nutidens Forhold, hvis der ikke var andre Gebyrer, vare tilstrækkelige til at dække Udgifterne til Dommeren og Rettens øvrige Personale. Men det har vist sig, at man paa forskellig Maade i Tidens Løb bødede derpaa, saa at Dommerne oppehøre saa store Sportler ved Udøvelsen af deres judicielle Myndighed, at man i 1861 fandt det nødvendigt at begrænse Dommernes Indtægter og sætte dem paa fast Gage. Jeg mener altsaa, at i den Henseende er Lovforslaget ikke forskelligt fra, hvad man har været og er inde paa her til Lands, at Parterne maa betale for Rettens Sættelse og for Rettens Virksomhed. I den Henseende gaar Lovforslaget altsaa ikke udenom den almindelige Regel. Og dette, at den Part, der forlanger Voldgift, skal stille Sikkerhed for Omkostningerne eller betale et passende Forskud, er heller ikke forskelligt fra, hvad der gælder i almindelige Retssager. Der beror det paa Dommeren selv, om han vil give vedkommende Parter Kredit med Retsgebyrerne eller ikke, om han ikke, hvad der vistnok er almindeligt, hvor Parterne møde personligt, vil forlange, at Parterne skulle betale kontant de Retsgebyrer, der kræves, for at Retten overhovedet sættes i Virksomhed og vedbliver sin Virksomhed i denne Sag. Hvis Parterne ikke betale, gælder i almindelige Retssager ganske det samme, som maa blive den naturlige Følge af dette Lovforslag, at saa kan vedkommende Part ikke faa sin Sag frem. Det vil gaa den Mand, der ikke kan eller vil stille Sikkerhed eller betale Forskud paa Voldgiftsmændenes Udgifter, paa samme Maade som den Mand, der møder hos den ordinære, retskyndige Dommer og ikke kan eller vil betale Inkaminationsgebyr eller andre Gebyrer, der følge med Sagen.

Jeg kan ikke se, at der i de Bestemmelser, det ærede Medlem har fremhævet, er noget, der er skadeligt, og allermindst saa skadeligt, at man af den Grund skulde

henvise Lovforslaget til et Udvalg. Men naar jeg saaledes mener, at der ikke er nogen Realitetsgrund til at vise Forslaget tilbage til det andet høje Ting, tror jeg, det ærede Medlem vil indrømme mig, at der for mit Vedkommende heller ikke kan være nogen Grund til at anbefale, at man skulde vise Forslaget tilbage til det andet Ting, fordi der i det er benyttet et fremmed Ord, men dog et fremmed Ord, som benyttes ganske almindeligt ikke blot i Lovsproget, men ogsaa i daglig Tale.

N. C. Jensen: Den højtærede Justitsminister har naturligvis Ret i, at det som Regel er Køberen, der rejser Tvistigheder om en Handels Affattelse. Men jeg synes, det ikke forandrer noget i det Forhold, der her er Tale om. Det er Formanden i Retskredsene, der indvarsler Parterne til et Møde med dette korte Varsel af 3 Dage, og man kan meget vel tænke sig, at et Dyr selv indenfor denne meget korte Tidsfrist kan være gaaet over paa anden eller tredie Mands Haand. Derfor har det, synes det mig, overordentlig Betydning, at der er et Spillerum, og jeg ser ikke, hvorfor man har holdt sig saa strengt til de 3 Dage. Man har dog givet 8 Dages Frist med Hensyn til Regres, og jeg kunde meget bedre forstaa, at man dér havde holdt sig til 3 Dage og havde ladet de 8 Dage staa paa det andet Sted. Naar man ser praktisk paa det, forstaaer man ikke, hvordan de Tal ere komne til at staa saaledes. Jeg tror, det vil vise sig i det praktiske Liv, at her har man taget forkert paa Forholdene, og har man gjort det, skal det nok vise sig, at Parterne ville sige: Vi frigøre os for den Lov, vi ville ikke risikere indenfor saa kort Tidsfrist at komme ind under de Bestemmelser, her foreslaas, men saa er Lovforslagets Princip, hvor godt det end ellers er, ganske betydningsløst. Loven hviler jo paa Frivilligheden hos begge Parter, thi saasnart Sælgeren siger: Jeg vil ikke underkaste mig denne Lov, men vil gaa ind under den almindelige Retspraksis, saa kan den anden ganske vist lade være at købe, det er en Sag for sig, men i Almindelighed vil det vise sig, at her er det Frivilligheden, det kommer an paa, det er den, man skal appellere til. Jeg tror, at man i det høje Ting her ovenover saavel som den højtærede Justitsminister har grebet fejl paa dette Punkt, og det, tror jeg, kan afstedkomme adskillig praktisk Fortræd. Jeg kan ikke se, hvilken Interesse det har at bevare netop disse 3 Døgn, jeg kan ikke forstaa, hvor-